

Constitució de la Diputació de Tarragona

La Diputació Provincial de Tarragona dels vint diputats provincials, tretze foren elegits en candidatures republicanes que sortiren triomfants pels vots de la democràcia republicana tarragonina.

La Diputació de Tarragona compta, doncs, amb una majoria republicana que té el dret i la obligació d'obtenir la Presidència i la majoria en les Comissions de Govern d'aquell organisme.

No obstant, la Diputació de Tarragona albirar no es constituï. Què passa?

Nosaltres som amics de tots els grups i tendències de la democràcia republicana tarragonina. En tots ells hi tenim bons companys i desitgem en aquests moments volar per sobre de totes les querelles, de totes les discòrdies.

Seria una vergonya, seria una defecció que arruïna contra el que la cometa la inexorable odiositat de la massa republicana d'aquelles comarques, que algun republicà acceptés o ajudés a exaltar a la Presidència a qualsevol que comptés amb els vots de la minoria carlinista-liberal en contra dels vots de la majoria republicana.

Als nostres amics, als de l'una i l'altra banda del republicanisme tarragoní, però ben ajuntats en el nostre cor per un amor igualment compartit, preguem que, per dignitat democràtica i per llealtat als seus ideals, tinguin seny, i, empenyats pels sentiments de germanor, no es deixin arrebassar pels cànecs monàrquics el govern de la Diputació provincial de Tarragona.

Nosaltres, en aquests moments, no demanem més que obtenir de tots el compliment del seu deure.

Bones paraules

Moltes vegades en la premsa estrangera hi trobem amables referències al nostre diari amb transcripció d'articles en les nostres columnes publicats; però aon particularment aquestes mostres d'afecte se'ns prodiguen sovint, és a França i en especial entre'ls nostres germans del Rosselló.

En la premsa rossellonesa hi llegim a cada punt estimabilíssimes referències i el nostre benivolent confrare de Perpinyà *L'Indépendant* a cada punt parla de nosaltres amb ver esperit de germanor. Són de *L'Indépendant* les ratlles que segueixen i que transcribim, tot remerciant-les cordialment publicades el 30 d'abril passat:

UN DIARI FRANCOFIL

«Hem tingut sovint l'ocasió de assenyalar a l'atenció dels nostres lectors, EL POBLE CATALÀ, diari republicà de Barcelona publicat en llengua catalana i del qual nosaltres nosaltres n'hem reproduït diferents vegades en el nostre butlletí telegràfic les informacions de nouïent a les autoritats públiques l'actitud escandalosa dels alemanys refugiats a Barcelona.

A l'ensemhem hem remarcat amb goig els articles del seu enviat especial a Rivesaltes que reflecteixen més particularment a l'esguard dels catalans francesos els sentiments més netament francòfils.

Ens plau moltíssim de rememorar-lo avui tot expressant al nostre excel·lent confrare català tota la gratitud que's mereix, per part de tots els rossellonesos en particular, per la campanya incessant que've fent en la premsa espanyola per combatre la influència germanica l'acció nefasta de la qual ha costat molt d'aterrar a Espanya.

EL POBLE CATALÀ, en efecte, ha pres posició al costat de la França des de que va esclatar la guerra. Ell és considerat, i amb justícia,

com el més francòfil dels diaris espanyols i durant molts mesos ha sigut tot sol l'únic orgue francòfil en la premsa de Catalunya.

EL POBLE CATALÀ ha combatut sense treves ni mercè la premsa germanofila i ha pogut exercir sa influència en l'opinió pública fins a neutralitzar l'acció de totes les campanyes germanòfiles.

EL POBLE CATALÀ ha combatut sempre pel seu ideal de República i de Llibertat que és a l'ensem l'ideal de tots els seus redactors, obrint amplement les seves columnes als catalans francesos bé com a tots els qui s'enregleren al seu costat per la defensa dels grans principis del Dret i de la Civilització.

L'actitut desinteressada del nostre excel·lent confrare en aquesta hora aon tants d'altres han cregut esperar que s'acabessin les boires abans de decidir-se pel camí que han de pendre, mereix ésser esmentat en nostre diari rossellonès.

Renovem al nostre confrare, als seus redactors i al nostre amic En Ribera i Rovira l'expressió de la nostre confraternitat cordial.

De l'U.F.N.R.

Rectificació del Cens electoral

Acabant demà dimarts el període d'inscripció i rectificació del Cens electoral, la Secretaria del Centre Nacionalista Republicà atendreà totes les demandes que li facin els ciutadans que acompanyin la certificació que del seu dret a figurar en les llistes els hagi lliurat la corresponent Tinença d'Alcaldia, i es presentin fins a les set de la tarda del demà en l'Oficina del carrer de Ferrán, 24 i 25, principal.

Ateneu Gracienc d'U. F. N. R.

Demà dimercs, a les deu de la vetlla, visitarà l'Ateneu Gracienc de l'U. F. N. R. els redactors de nostre partit, per a explicar la seva actitut davant el conflicte creat per l'alcalde amb motiu de la conducta seguida per dita autoritat, contrària a l'esperit democràtic de la corporació.

«Germinal»

Uns quans estimats amics nostres, joves nacionalistes republicans, han publicat un periòdic titulat «Germinal», portaveu de la seva actitut política. En el primer número, declaren: «Portem en la nostra ànima una ideologia que'ns enorgulleix, portem en nosaltres mateixos, tot un desig que'ns impulsa a l'acció, que'ns llença a la palestra, i és per a servir a aquests bells idealismes nostres, és per a complir aquests nostres desitjos que avui creem aquesta fulla, plena de joves on volem que hi resplandeixin ben altes i ben brillants totes les generacions, tots els entusiasmes que deuen acompanyar als joves...»

La joventut, que té el deure d'ésser sempre estrident, de singularitar totes les seves campanyes amb un segell de passió, quan un ver cas d'humanisme la reclama; la joventut, que és a tota hora renovament dels valors humans; la joventut, que porta en la seva ànima totes les quimeres i totes les utopies; la joventut, que ha de voler que sigui la fe i l'entusiasme que l'envolcallin; la joventut té l'imprecindible deure de fer acció, perquè, precisament, la joventut és això: acció. Perquè la joventut no pot mai oblidar que en un demà, i no molt lluny, serà ella qui exercirà el govern i, per lo tant, si és que no vol caure en una tasca estèril, en una obra infeconda, té l'obligació de procurar la reforma del present, tot preparant l'avenir.

Heusaquí, en poques dretes, les particularitats de que abans dèiem recollir dels plects de la nostra bandera federal nacionalista republicana.

Es un balaur més i ben ardit, des d'aon s'hi enlluirà la nostra estimada llengua catalana i l'acció patriòtica i progressiva de la nostra política. Molta vida i molt entusiasme desitgem cordialment al novell confrare nacionalista republicà.

L'anyversari de «Germinal»

Abans d'ahir tingueren lloc les festes per a commemorar el primer anyversari de la revista «Germinal», que publiquen els entusiastes joves de Sant Andreu, les que consistiren en una audició de sardanes que foren puntejades per molts sardanistes, acabant amb un àpat que presidí el nostre estimadíssim amic l'ignasi Iglesias, en el que hi estaven representades totes les joventuts del nostre partit a Barcelona.

La festa transcorregué alegrement, suprimint-se els discursos donat el seu caràcter íntim.

Piperacina MIDY
GOTA: REUMATISMO

Els Jocs Florals d'enguany

L'íntima gloria

En Frederic Rahola ha guanyat la Flor Natural d'enguany. En Rahola ja feia molts anys que tenia aquesta ambició, era la única obsessió que tenia quan de Jocs Florals se tractava.

I era que de molts anys tenia la il·lusió d'aquest premi cobejable, únicament per a erigir regina de la festa a la seva amable i bondadosa muller que tan estimava.

Morta aquesta, en Rahola ha vist arribada l'hora d'ofrenar la preuada flor; més no ha pogut ésser a la elegida de tants anys, a la que tenia de simbolitzar-li l'amor i la gloria. I en lloc d'aquesta, els anhels i oferiments den Rahola han sigut per la seva neboda.

Per q'enguany el poeta triomfant, aquest Rahola economista, propulsor i poeta, mentres contemplava el setial de la regina adorable, plorava cor endins una il·lusió perduda, i la delicadesa i sobtilitat del seu sentiment i anyorança, li feren rodolar cara avall unes llàgrimes ardents.

I era que, amb la vista fixa, voltant-li la fantasia, en el setial de honor hi veia l'esposa morta.

Abans de començar

Seguint la costum de tots els anys, el primer diumenge de maig se celebra la tradicional festa dels Jocs Florals. Abans d'ahir la seva celebració constituï la solennitat de sempre.

El temps es presentà esplèndid, un veritable dia de plena primavera, lo qual donà un gran impuls a l'importància de la festa.

El Palau de la Música Catalana, que's ja fa uns quants anys té lloc, s'anà omplint de mica en mica, presentant, ja bona estona abans de començar, un brillant aspecte.

Les senyores i senyoretes, amb els seus elegants trajes, units a la seva bellesa, donaren un gran relleu a la festa, sens dubte la nota més simpàtica. No ha demerescut per res aquest any el seu concurs a la festa de la poesia catalana.

L'escala del Palau estava alfombrada i guarnida amb plantes. Guardes municipals de gala estaven encarregats del bon ordre del públic per tot el local. Al saló de descans del primer pis hi estava col·locada la banda municipal.

La sala estava molt artísticament adornada. Rics tapissos cobrien les baranes dels pisos, acompanyats de magnífiques garlandes de flors. L'estrada estava també molt ben adornada. Al cim d'una escala coberta per una rica alfombra hi havia col·locat el silló de la reina. Uns grans damossos amb l'escut de Barcelona penjaven de les grades del circuit del lloc per als orfeonistes. Tot el fons estava cobert per uns damossos de color vermell i també amb moltes garlandes de flors.

La comitiva

La comitiva oficial sortí de Casa la Ciutat a tres quarts de tres de la tarda. Hi anaven els representants de l'Ajuntament, de la Diputació i del Consistori dels Jocs Florals, acompanyada per maders.

El tractage que feu siguió: carrer del Bisbe, Arcs, Plaça Santa Agnè, Portal de l'Àngel, Fontanella, Bilbao, Plaça Junqueras i carrer Alt de Sant Pere fins davant del Palau de la Música Catalana.

Comença la festa

A un quart de quatre, als tocs de la «Marxa de Joan II» per la banda municipal i acompanyada de molts aplaudiments, feu la seva entrada la comitiva oficial, dirigint-se tot seguit a l'estrada presidencial.

Al costat esquerra s'hi col·locaren els representants de l'Ajuntament senyors Rosés (en nom de l'alcalde), Grañó, Busquets, Andreu, Cararach, Puig i Alfonso, Ribà, el secretari. Iyor Planas i el quefe de la guarda urbana senyor Ribé; els representants de la Diputació senyors Bastardas (en nom del president), San Salvador, Roma, Vallès i Pujals, Abadal i Faguet i el secretari senyor Jantó i un canonge en representació del bisbe.

A l'altre cantó els individus del Consell directiu del Consistori dels Jocs Florals senyors Mateu, Guimerà i Pirozzini; els individus del jurat d'aquest any senyors Pin i Soler (president), Moliné i Brasés, Agulló, Oriol Martí, Parpall i Marqués i Folch i Capdevila, secretari. També hi havien, entre altres, Mn. Ribé Casades, Gramatges, Via, Guasch, Fre-

deric Rahola, Apeles Mestres, Rodríguez Codolà, els senyors Pou (pare i fill), pel Col·legi de Procuradors, Giró, representant de l'Acadèmia de Ciències.

El senyor Rosés diu les paraules de consuetud «Comença la festa».

Discurs presidencial

El senyor Pin i Soler, en mig de grans aplaudiments s'avança al públic a llegir el seu discurs presidencial, del qual en copiem el següent interessant fragment.

Exms. senyors! Nobles dames! Poetes caríssims!

«A Peste Fame et Bello Libera nos Maria Pacis...» diu un motiu ornamental que campeja sobre el frontis de la Casa del Rei a Brusselles... «De la pesta, de la fam i de la guerra vullau deslliurar-nos oh Santa Verge Maria de la Pau!»

I aquesta pregaría sospirada per l'ànima pia d'una princesa espanyola, no està escrita en lletres lleugeres o pintades a tall de rètol; les paraules que la formulen i el nom de la santa dona que les manà escampar, són part integrant de l'edifici, essent-se com frisos sota els finestrals i mentres la construcció es servei dreia aixecarà al cel aquell vot de la dolça Isabel Clara Eugènia, que el poble belga amava, i qual nom, recorrent els Països Baixos, oïreu sempre recordar amb tendresa, acoblant-lo al de són espòs l'arxiduc Albert, precedit o acompanyat del nom venerable del governador Requesens, espill d'homes sensats i magnànims.

Aquella inscripció és reveladora de sentiments inspirats per la por esparfifosa de les calamitats que du la guerra, i el palau on se troba encastada, anomenat encara avui dia la «Maison du Roi», s'aixeca davant per davant de la Casa Comunal, en situació pareguda, aquí a Barcelona, a la de nostre Palau de la Generalitat i nostre Palau Municipal; de manera, que l'habitatdor d'un dels dos edificis ha de veure, fins sense mirar, l'edifici que té davant i com conseqüència, que l'efímer ocupador actual de l'heretge nació belga, del seu estrade a l'«Hotel de Ville», cada vegada que aixeca els ulls, veu per força, aquella suau i senyenciosa oració, que per ell és un ric viñet d'ultratomba.

I com en aquest lloc, presintint una solennitat qual nom de festa sembla al·lugar de l'esperit tot lo que no sien blasfèmies i gaudi, potser algú trobi inoportuna la nostra present oració, ben amistosament li klememenc indulgència, esperant vulla concedir-nos el dret de proclamar en veu ben alta, precisament aquí, on tantes voltes s'es diu que lo de 1714 fou una injustícia comesa en dany de la nacionalitat catalana, que lo de 1914 ha sigut una injustícia comesa en dany de la nacionalitat belga... que tothom respectava, per les virtuts cíviques dels ciutadans que la constituïen, llur amor de la pau i del treball, llur contribució a la veru i sòlida cultura, sense arrogàncies, sense brutals concupiscències.

Siem doncs pormés manifestar la meya personal estimació per una terra on he passat bells jorns de joventesa, on prengué estat de matrimoni, on amb muller i fills he fet tranquils estades vora les platges i els rius que són avui llocs de carnatge; on recorrent camps i viles, tants cops ens hem trobat amb monuments, costums i familiars usatges, que són testimoni del viure fraternal d'espanyols i belgues durant llargues anyades, no totes calamitoses, com els propis historiadors belgues declaren; (i) car els reis d'Espanya no eren senyors dels Països Baixos pel fet infu de la conquesta belga, sinó per dret de famíli i llur govern fou considerat lleítim, fins pels mateixos que'l pertorbaven.

Que'l pertorbaven atats per veïns envejosos, atats principalment per la gran enemiga de tota grandesa que no sia la propietat, la pertinència i admirable Anglaterra, que per diners, ajudaven grans senyors flamencs arruïnats i un munt d'incautes a qui fou imposat com crit de guerra exigir del rei unes reformes, o millor dir una «Reforma», que en lo essencial, consistia en el propòsit d'apoderar-se dels bens de la Iglesia catòlica... (i)

«Reforma», que, naturalment, els reis d'Espanya no podien afavorir, essent ells com eren, hereus de sobirans i pobles que sacrificant-se heroicament en defensa de la fe havien deslliurat llur terra i gran part de l'Europa meridional del pesat jou islamita. «Reforma», que per sentiment, per obligació sacratíssima els reis espanyols i belgues, vós trobeu a cada punt, resident a Bèlgica, amb ciutadans valons o flamencs que's diuen com se deia llur aví i els diuen molts avís nostres; on a Brusselles s'aixeca l'Hospital per malalts pobres anomenat «la Pacheco», en recordança del filantrop de nicaga espanyola que'l fundà, on a la mateixa ciutat, la presó pública es diu «l'Amigó» en recordança del català que posseïa l'edifici i els espais, avui construïts, que eren jardins de són casal.

Siem pormés evocar en justificació del nostre plany les hores de recolliment passades a les aules de la Universitat Catòlica de Lovaina, avui munts de runa, cercant-hi testimonis gràfics de l'estada que en elles foren als començaments de la setzena centuria els simpàtics Honorato Juan, Cabanilles, Lluptà, Valldaura, Castells; catalans i valencians, estimats deixebles del nostre Joan Lluís Vives, de qui sempre hem sigut devotíssims; i la satisfacció patriòtica que'ns causava llegir damunt els murs de la casa del carrer de Diest on el gran humanista donava lliçó l'elogiosa recordança de sa persona, ses viçats i sa ciencia; i quan de Lovaina anàvem a Bruges, lo afectuosament que hi erem rebuts per les persones doctes a quins dirigim, interrogant-les sobre detalls del viure casolà que respecte al nostre compatriota sapiguéssim, per tradició, o bé rememorant converses amb ancians de Bruges, qui després del cataclisme napoleònic d'ara fa cent anys, haguessin encara vist les runes de la iglesia de Sant Donat on era el túmul del gran home i el de la seva angelica muller Madona Margarida Valldaura.

Siem pormés dir respecte a Brusselles lo que el mateix Joan Lluís Vives diu de Bruges en la dedicatòria de són llibre «De subventionibus pauperum...» «No anomeno Bruges més que segona patria meua (diu en Vives) car en ella prengué estat de matrimoni, en ella he sigut estimat i de tot cor desitjo el bé d'aquesta vila.»

Siem pormés recordar una terra on a Diemude, Iprés, Furnes, quals noms, eixos nostres dies calamitosos hauréu sovint oït citar com llocs d'inhumanes hecatombes, encara hi hem assistit a festes populars que semblen coses de casa nostra, ont, a Furnes particularment, encara fan per setmana santa professons amb cucurules i creus pesantes per l'estil de les que veyem essent infants a la nostra Tarragona; ont a Brusselles, la capital del realme, per la «kermesse» de Sant Llorenç, la gran festassa del «May Boom» (l'arbre de Maig) fan sortí els gegants, qual cap de colla és d'evident importació espanyola, car va vestit com els reis moros de per aquí... porta gran barba i voluminós turban; on arreu, les beguines porten mocador gran sobre les espatlles, i mantellina espessa, com les beates de les viles i llogarets del nostre camp, on transitant per certs carrers de Bruges vós creuríeu a Girona, on dalt de la ciutadella de Nantur vós sembla ser a la catedral vella de Lleida, amb el riu als peus i l'horitzó vastes planícies.

Siem pormés recordar en termes d'aflicció una terra on tenim parents i amics, que si no són tots morts, els qui la furor teutònica no ha emmanillat emportant-sels com esclaus d'edats que semblaven per sempre oblidades, plorant damunt l'escampall de tions i mobles socarrats en què han convertit tantes llars de gent inofensiva aquells guerrers a que l'heroisme belga ha impedit debellar amb la brusqueïat per els projectada, el «dolc país de la França»... la terra de Rabelais, de Descartes, de Montaigne, i a l'ensem, com per miracle, «la filla major de la Iglesia», que certs miopis solament saben veure en les estridències d'una sorollosa minoria d'homes lleugers i de dènes lleugerrimes, que, en realitat, no representen més que la brossa inevitable dintre una societat nombrosa i barrejada.

Oblidant els miopis a qui aludim, que la nació francesa, terra de tradició, és una de les més grans nacions «Catòliques» del món, la patria de Sant Lluís, de les Creuades; de Sant Bernat, de Claresvalls; de Sant Vicent de Paul, de Sant Joan Baptista de Lassalle... la terra on són nades aquelles santes dones que foren en vida Joana d'Arc, al més sublim expressió de l'esperit nacional; Joana Hachette, la més sublim expressió de l'esperit ciutadà, Joana Francisca Fremiot (avui Santa Chantal) la més sublim expressió de l'esperit de raça, i totes tres, l'heroisme, la fe, l'amor dels humils, junt amb la gentilesa i la gràcia personal.

sempre hem sigut devotíssims; i la satisfacció patriòtica que'ns causava llegir damunt els murs de la casa del carrer de Diest on el gran humanista donava lliçó l'elogiosa recordança de sa persona, ses viçats i sa ciencia; i quan de Lovaina anàvem a Bruges, lo afectuosament que hi erem rebuts per les persones doctes a quins dirigim, interrogant-les sobre detalls del viure casolà que respecte al nostre compatriota sapiguéssim, per tradició, o bé rememorant converses amb ancians de Bruges, qui després del cataclisme napoleònic d'ara fa cent anys, haguessin encara vist les runes de la iglesia de Sant Donat on era el túmul del gran home i el de la seva angelica muller Madona Margarida Valldaura.

Siem pormés dir respecte a Brusselles lo que el mateix Joan Lluís Vives diu de Bruges en la dedicatòria de són llibre «De subventionibus pauperum...» «No anomeno Bruges més que segona patria meua (diu en Vives) car en ella prengué estat de matrimoni, en ella he sigut estimat i de tot cor desitjo el bé d'aquesta vila.»

Siem pormés recordar una terra on a Diemude, Iprés, Furnes, quals noms, eixos nostres dies calamitosos hauréu sovint oït citar com llocs d'inhumanes hecatombes, encara hi hem assistit a festes populars que semblen coses de casa nostra, ont, a Furnes particularment, encara fan per setmana santa professons amb cucurules i creus pesantes per l'estil de les que veyem essent infants a la nostra Tarragona; ont a Brusselles, la capital del realme, per la «kermesse» de Sant Llorenç, la gran festassa del «May Boom» (l'arbre de Maig) fan sortí els gegants, qual cap de colla és d'evident importació espanyola, car va vestit com els reis moros de per aquí... porta gran barba i voluminós turban; on arreu, les beguines porten mocador gran sobre les espatlles, i mantellina espessa, com les beates de les viles i llogarets del nostre camp, on transitant per certs carrers de Bruges vós creuríeu a Girona, on dalt de la ciutadella de Nantur vós sembla ser a la catedral vella de Lleida, amb el riu als peus i l'horitzó vastes planícies.

Siem pormés recordar en termes d'aflicció una terra on tenim parents i amics, que si no són tots morts, els qui la furor teutònica no ha emmanillat emportant-sels com esclaus d'edats que semblaven per sempre oblidades, plorant damunt l'escampall de tions i mobles socarrats en què han convertit tantes llars de gent inofensiva aquells guerrers a que l'heroisme belga ha impedit debellar amb la brusqueïat per els projectada, el «dolc país de la França»... la terra de Rabelais, de Descartes, de Montaigne, i a l'ensem, com per miracle, «la filla major de la Iglesia», que certs miopis solament saben veure en les estridències d'una sorollosa minoria d'homes lleugers i de dènes lleugerrimes, que, en realitat, no representen més que la brossa inevitable dintre una societat nombrosa i barrejada.

Oblidant els miopis a qui aludim, que la nació francesa, terra de tradició, és una de les més grans nacions «Catòliques» del món, la patria de Sant Lluís, de les Creuades; de Sant Bernat, de Claresvalls; de Sant Vicent de Paul, de Sant Joan Baptista de Lassalle... la terra on són nades aquelles santes dones que foren en vida Joana d'Arc, al més sublim expressió de l'esperit nacional; Joana Hachette, la més sublim expressió de l'esperit ciutadà, Joana Francisca Fremiot (avui Santa Chantal) la més sublim expressió de l'esperit de raça, i totes tres, l'heroisme, la fe, l'amor dels humils, junt amb la gentilesa i la gràcia personal.

A l'acabar la seva lectura, el senyor Pin i Soler fou objecte d'una grossa ovació.

La Memoria del Jurat

El secretari, senyor Folch i Capdevila llegí la memoria del Jurat en la que fa constar que la seva tasca no ha sigut ni curta ni planera. A 241 han arribat les composicions presentades i una gran part d'elles, per la seva correcció, eren ben dignes de que una distinció pogués encapsalar-les.

Fa notar que més de la meitat dels treballs presentats, portaven justificada pel seu caràcter la opció de la Flor Natural. Per l'Englantina foren molt escassos i una bona col·lecció per la Viola d'or.

Després de donar compte de les composicions premiades, dedica un pietós record als patriats que durant l'any han mort, que són: Josep Bergà i Boix, Francisco X. Godó, Claudi Mas i Jorret, Mn. Gaietà Soler, Alvar Verdaguer i Joan Bergés i Barri.

La memoria, que's d'una gran concisió, fou molt aplaudida.

Seguidament es procedí a l'obertura dels plects que contenen els noms dels premiats.

La Flor Na urai

El premi d'honor i cortesia s'adjudica a la composició «Filemon i Baucis», lema «Culpi» (número 67), del qual en regula tésser autor don Frederic Rahola, qu'es rebut amb grans aplaudiments.

Aquest surt de l'estrada a rebre el premi i ell, junt amb els senyors Moliné i Brasés i Agulló i dos maders van a bus-

car la reina de la festa, que resulta ésser la senyoreta Lluïsa Rahola i Rahola, qui passa a ocupar el setial d'honor als tocs de l'orga del Palau i de la «Marxa de Joan II» per la banda municipal.

En tots aquests moments el públic no para d'aplaudir.

En Frederic Rahola llegeix la poesia que és com segueix:

Filemon i Baucis

Aquí són immortals, vora'l mar nostre, Baucis i Filemon, en sa barrieta humil i hospitalaria que'ls xopluga ran de les ones.

Al bell punt que fa cap la primavera a fins a la tardor, deixen la vila per la cala gentil que batejaren la gent de Grecia.

Ell compta setanta anys i ella seixanta; i cada jorn, ardis, en sa barqueta s'endinsen en el golf que'l vent regira, a llevar nanses.

Ella boiga segura com un jove mentres qu'ell va llevant la corda humida, que arrocega les nanses failleres de les llagostes.

Arreu les deixen al viver captives esperant la balandra que les porti, per goig i delectança de les taules, a terres llunyes.

Si les nanses són buides, de sos llavis no surt cap queixa, els esguards eixequen, i resignats a l'endemà confien llurs esperances.

Passen la nit d'un són en el seu rònd jas sospès de les vigues ennegrides i fet amb rent i veles quitrades, d'olor salobre.

Ella va devegadas a la vila per vendre el peix, que quan el porta salta, i retorna amb el pa d'aurada crosta i dolça fruita.

No han tingut fills i dolçament se'n plaen, més retornen a si tot l'amor tendre que havien estalviat per repartir-lo a sa fillada.

Hospitalaris sempre, ja pot Jove a sa porta a trucar, mal que s'amagui sots la més pollingosa vestidura, qu'haurà acollida.

Un lloc li oferiran per que reposi i un plat de niu amb un bocí mengívot i un caní d'aigua de la font salmàstica que a sos peus brolla.

Digueu-los si han tingut mai la fallera de tornar joves i us faràn a la una: que, vells, el vi i l'amor se tornen rande i els cors reïven.

En el front de les penyes recremades que coneyxen la cala lluminosa, hi han unes roses blanques que's diria que són estabes.

Grat els hi fora que algun Deu propici els trasmutés en eixes roques blanques que, freds a freds, per sempre més se mireu amb joia eterna.

Englantina d'or

El primer accésit l'obté la poesia «Mireia», lema «A la flor de la Maillane», (número 125), resultant ésser-ne l'autor Na Maria Domènech de Canyellas.

Els senyors Parpal, Martí i Moliné i Brasés van a buscar-la quedant sentada a l'estrade. En Lluís Via llegí la poesia. El segon accésit s'adjudica al treball «Romancer de pagès». L'autor, en Jaume Bofill i Matas no's presenta a recollir el premi.

La Flor Na urai

El premi al cant a la patria, s'adjudica a la col·lecció de poesies titulades «Flors de sang», lema «Fulls d'un llibre», (número 43), de les que resulta ésser-ne autor l'Apòles Mestres. El públic l'aplaudeix frenètic al sortir de l'estrade i llegeix fins a quatre com posicions, veient-se obligat, a presa de la concorrencia, a repetir-ne una. Donem als nostres lectors una mostra del calent encisador, ensemps tràgic, de aquestes poesies, de gran actualitat, que impressionaren fondament l'auditori.

L'orfaneta

La terra és tota un fangar, xiula el vent i els núvols ploren; solada i amb aquests temps zon vas pel món, pobra noia? Ont es el teu pare?—Es

— Ont tens la casa? — No'n tinc!
 bé'n tenia i era nostra
 però uns homes han vingut
 i a empenyes me'n han tret fora.
 Parlaven d'un modo estrany
 que no's entenien gots;
 han robat lo que han volgut,
 han calat foc a les portes.
 La nostra casa han cremat,
 qui diu la nostra diu totes...
 no's havien fet cap mal,
 ni jo ni ningú del poble!
 — I ara, on vas? — On deu dir!
 Darrera meu tiren bombes...
 vaig endavant... endavant!
 Bé deuré trobar algun poble!
 Bé deuré trobar, potser,
 alguna ànima pietosa
 que m'onga un boc de pa
 i'm deixi escalfar una estona.
 Si'm moro al mig del camí
 tampoc hi podré gran cosa...
 el pare és mort al combat...
 la mare ha mort de vergonya!
 En el món ja no hi tinc res,
 ni pares, ni llar, ni poble...
 ni en el cel potser tampoc
 ja que Déu ens abandona.

Apartant la vista

Una muntanya al fons amb una casa al
 [peu,
 molts arbres al voltant i un riu a la
 [vora;
 un camí per on mai s'hi veu pujar el
 [correu
 i que mena a un poblet que dista més
 [d'una hora.
 Al redós d'un penyal, amagada una deu,
 amb notes de cristall tot ensemps riu i
 [plora;
 esquelles dringant lluny, aucells cantant
 [arreu,
 i algut cop, per etzar, el pas d'una tenora.
 Paradís deliciós sens història i sens nom!
 Benaurat qui pogués, oblidat de tothom,
 viure, nexar morir en aquèix clat de terra,
 ignorant que hi han reis, fronteres i na-
 [cions,
 i homes que mai s'han vist i's maten a
 [milions
 perquè un boig coronat ha declarat la
 [guerra!

L'accésit al premi es concedeix a la
 poesia «Na Elisenda de Moncada», lema
 «Fides, Patria», (número 221), de la que
 en resulta autora Na Dolors Moncerdà
 de Macià.

Viola d'or

Aquest premi, que correspon al lema
 «Fides», ha sigut adjudicat al conjunt de so-
 nets titulats «Rims dispersos», lema «La
 poesia tot just ha començat i és plena
 de virtuts inconegudes: Maragall», (nú-
 mero 241), de la que en resulta ésser autor
 el jove Lluís Valeri, qui llegeix les seves
 poesies, de les que donem la següent:

Exilasi

Quan jo contemplo'l món humil sota mos
 [peus,
 les suaus llunyanies de boira coronades,
 l'm pua una senor humida dels coneus
 i veig les diminutes masies enjoiades;
 i sento el clam sonor d'un ase resignat,
 i oïro la parella al jou obedienda,
 i una frescor d'esquelles amara tot el prat,
 i tot és reverent a la claror naixenta;
 una dolçor infinita devalla pel meu cos
 i sento un gran desig, i un delitós desfici,
 voldria obrir-me el pit i alçar en sacrifici
 el cor que dins hi due sagradament reclos,
 i robar a l'abim, al si de les muntanyes,
 i que l'essència meua la terra fecundés
 amb l'amor que li due adintre les entra-
 [nyes.

L'accésit que correspon a la Viola fou
 adjudicat a la poesia «El somni de la
 Sulamita», (número 156), de la que resulta
 ésser-ne autor Mn. Antoni Navarro, qui
 llegeix la seva poesia.

Premi extraordinari

Feta l'adjudicació dels premis ordina-
 ris, el Consistori acordà enedir un premi
 extraordinari a la composició (número 48)
 «Era Maladeta, Llegenda aranesa», amb
 la satisfacció de trobar un treball que
 escript en una de les variants de la nostra
 llengua mereixés justament la distinció
 d'un premi.
 Així, els Jocs Florals han tingut ocasió,
 una vegada més, de respondre a la seva
 finalitat de renovació i acoplament pa-
 triàtic a despit de les divisions arbitra-
 ries imposades per la força.
 És la primera vegada, des de la cele-
 bració dels Jocs Florals, que's premia una
 poesia aranesa.
 Resulta ésser autor de la mateixa en
 Josep Condó Sambeat, rector de Salardú
 (Vall d'Aran).
 Un senyor, que no sabem el nom, la
 llegí, aplaudint la molt el públic, pel seu
 caient pintoresc en el llenguatge.

Copa artística

El premi de la copa Artística, ofert
 anyalment pel Consistori, ha sigut declarat
 desert. Tres treballs en prosa s'han pre-
 sentat enguany. L'un d'ells és una mono-
 grafia històrica d'impossible apreciació pel
 furat, i els altres dos són de factura en
 excés defectuosa.

Premi Fasthenrath

El Consistori acordà adjudicar-lo a la
 novel·la «El Cavall a la Manxa», d'en San-
 tiago Rusiñol, el qual no's presentà a
 recollir-lo.

Discurs de gracies

Seguidament el senyor Martí s'avançà
 al públic per a llegir el discurs de gracies
 que els companys de jurat li encarrega-
 ren.
 En aquest treball, que és d'una prosa
 molt florida, començà el senyor Martí
 recordant les seves freqüents i llargues
 estades al país de l'Albige i Tolosa.
 «Com pot estimar-se estranger, diu, un
 català al país de l'Albige, on cada pedra
 marca una data de nostra història? Pot
 sentir-se foraster en barcelonès en l'asso-
 leuada Tolosa, la vila germana, la regina
 del Migdia de França, vibranta dels cants
 dels jocs florals, pous trovadors, allà on per
 damunt dels clochers de Sant Serrà i Sant
 Esteve, en les vastes sales del vell «Capit-
 oul», rejoyenides i hermeses pels ar-
 dits mestres de la moderna escola de pin-
 tura o en les majestoses solituds de la
 «Maison de Pierre» i de l'«Hotel d'As-
 sezat», entre les moltes i els llacs que
 sembla vulguir amb llur verdor malaltica
 donar un darrer esclat de vida a les grises-
 ques i sepulcrales escultures dels frisos,
 capitells i cornises, si per tot, en mig de
 tot, per damunt de tot se sent planar,
 gloriosa, l'ombra augusta de Madona Cle-
 mença Isaura?»

La política a la menuda, que de prop
 fa tanta basarda, vista de lluny és tan
 menuda, que gairebé no's veu. La po-
 lítica gran, la internacional... ¡ahl! (se-
 nyors!) d'aquesta vel més no ferne es-
 ment. Ni ausència, ni distància, res pot
 esborrar-nos l'esgarifança que's donen
 els horrors comesos en son nom. Car si
 la política petita, comunal, regional,
 provincial o nacional, obra dels homes
 i per als homes, ens repugna ja tan so-
 vent per falsa o artificiosa, i que no és
 aquella feta no per als homes, sinó con-
 tra els homes, no per homes, sinó per
 arbitràries, artificials i, a voltes, mon-
 struoses abstraccions, amb braços si, però
 sense cor, que fabriquen lleis que menys
 que cap d'altres han de complir-se, que
 firmen tractats amb el deliberat propòsit
 de mancar a llur fermança quan l'hora
 s'arriba?

En mig de la esgarifança lluita dels
 grans Estats que s'esmicolen, quan la
 força bàrbara, la raó del més fort, l'am-
 bió més colossal sembla que han de so-
 terrar i esclafar als febles, als justos,
 als innocents, se veu apuntar ja, bo i
 ofegada encara per les flames de l'in-
 fència i la fumareda de la pólvora, l'aua
 benehida d'una renaixença, d'una restau-
 ració de les nacionalitats històriques, de
 les patries naturals. Perquè's canons, da-
 mes i cavallers, poden fer runes, però
 no rebarstar; la força armada pot crear
 Estats, però no fer patries. Aquestes no
 neixen ni moren per la voluntat dels ho-
 mes, per més forts que sien; elles no
 poden ésser fetes en les Cancelleries, ni
 desfetes en un Consell d'Estat.

Suam, quan us dela que entre els ho-
 rrors de la hora present comença a ves-
 llumar-se l'aurada de jorns més sortosos,
 sentia ressonar dins mon cor la veu pro-
 fètica d'aquell poeta creient, d'aquell apò-
 stol clarividet que la mort ens ha pres,
 però que sempre viurà entre nosaltres;
 aquell qui per a que no's maniqués ja-
 mai sa veu encoratjadora, ens deixà com
 llegat preciós aquella meravella, aquella
 incomparable «Glosa» amb que feu estre-
 nir tota la Sala donant-nos la esgarifança
 de les coses inconegudes i misterioses
 quan, desgranant aquell rosari de belle-
 ses, deixava caure ses paraules una a
 una sobre nosaltres, com gotes de ro-
 sada que venien a paibagar nostres cors
 abrandats:

no sé com, prò un vent de profecia
 corre sobre exos mons d'ací i d'allà:
 jo no sé quan, però vindrà un dia
 que'l Pirineu regnarà!

Vosaltres els del mar cap a Bayona,
 vosaltres els de Pau i d'Argelès,
 vosaltres de Tolosa i de Narbona
 i los del bell parlar provençalès;
 it u, Aragó més alt, i tu Navarra,
 ¡ohl catalans que a l'altre mar sou junts,
 alceu els ulls al mur que ara's separa:
 s'acosta'l dia que serem tots uns!...

¡Ahl! ¡Madona! Pugué aqueixa Patria,
 quan arribat sia el gran jorn presentit
 per nostre Maragall, no sofrir altre jou
 que'l dolç i tendre d'una sobiranía
 la vostra, tota pau i bellesa, tota amor,
 tota llum, i que la «Gran Regina» no
 tingui per cortisans ni aduladors baixos
 ni ambiciosos insaciables, sinó adoradors
 fervents que, reunits a la faicó de les
 antigues Cortis d'Amor, al rebre, com ara
 de vos, genolls en terra, son real salut,
 puguin dir-li que des del pregón de llurs
 cors, com ara us diem, amb el mateix
 respecte i veneració: ¡Grans mercès, Ma-
 dona, grans mercès!

El senyor Oriol Martí fou molt aplaudit.
 Seguidament es donà per acabat l'acte.

La sorti

Bona colla de joves, a l'hor abandonant
 el local entonen les vibrants estro-
 fes d'«Els Segadors». Un gran nombre
 de gent els acompanya i el nostre him-
 ne nacional ressona potent.

El públic s'estaciona en bona part al
 carrer, esperant la sortida de la comi-
 tiva.
 Quan apareixen al portal la reina de la
 festa i el representant de l'alcalde,
 que li dona el braç, esclata una forta ova-
 ció.

La comitiva es forma i es dirigeix cap

Al Parc

Una gran gemació espera l'arribada
 de les autoritats i personalitats, vora el
 monument de l'Aribau. A l'arribar al Parc
 la comitiva, la Banda Municipal toca la
 «Marcha de Joan II».

La reina de la festa deixa un ram
 de flors al sòcol del monument a l'Ari-
 bau i les senyores Canyelles i Moncer-
 dà hi escampen flors. El públic aplau-
 deix.

Del monument de l'Aribau, es dirigeix-
 en al bust d'en Fontova, després als d'en
 Balaguer i Maragall. En tots aquests
 s'hi deuen rams de flors i flors sol-
 tes. Per voluntat seva, la senyora Ca-
 nyelles deixa el seu ram al bust d'en
 Maragall.

Després es visita al d'en Marià Agui-
 ló i la senyora Moncerdà deixa també
 el seu ram al bust.

Al bust d'en Llorente, a més del ram
 i flors dels Jocs Florals, hi porta un
 bonic ram la Joventut Valencianista d'a-
 questa ciutat.

Després es visita al de l'Emili Vila-
 nova i per últim el d'en Milà i Fon-
 tanals, en el qual el senyor Mateu dema-

na al representant de l'alcalde la cons-
 trucció del sòcol de que careix.

Aquestes visites als busts revestiren
 tota la solemnitat que pels seus mèrits
 es fan acreadors els estatuts. Una mul-
 titud acompanyà a tot arreu a la comi-
 tiva aplaudint a cada bust.

«Fou una cerimònia curta, però solemne.
 Quan s'estigué l'leste, les autoritats, Con-
 sistori dels Jocs Florals i altres perso-
 nalitats es despediren, donant-se per ac-
 bat l'acte, que per lo ressenyat podràn
 comprendre els nostres lectors no desme-
 resqué per res del dels anys anteriors.

El sopar

A la nit, tingué lloc el sopar dels Jocs
 Florals. Com és de consuetut, s'hi lle-
 giren treballs pels autors premiats i al-
 tres assaïstas. Foren aplaudits i la ve-
 llada transcorregué amb cordialitat.

EL POBLE: CATALA a França

(Del nostre corresponsal particular)

De Barcelona a Paris

No vaig pasa referir-me al vau-
 deville d'aquest títol que prepara-
 per a son clou de la proxima tem-
 porada la companyia dirigida pels
 simpàtics artistes Santpere i Bo-
 zo; és el meu propi viatge que vaig
 a descriure el qual té el seu interès
 per lo que amb la guerra es rela-
 ciona.

A l'entrar a la nació heroica, un
 pot imaginar-se que té de notar-se
 un sensible contrast amb el terri-
 tori d'Espanya que beneficia d'una
 pau absoluta; doncs bé, si no fos
 pel gran moviment de tropes en
 els carrils i en les estacions, de di-
 ferència en quan a la tranquil·la
 passivitat dels viatgers i dels ha-
 bitants de les viles, no n'existeix
 cap. De la guerra ningú'n parla,
 ni's nombrosos soldats i oficials
 ferits i convalescents que omplen
 el tren, ni's altres viatgers, ni's
 habitants del país.

So dats catalans i no catalans
 curats als hospitals temporaris de
 Perpinyà que s'en van al depot que
 els hi és destinat; altres que's di-
 rigeixen amb permís de convale-
 cència a casa, qui a Tolosa, qui
 fins a Paris, altres, en fi, que ja
 no tenen res que fer a l'exèrcit per-
 que són mutilats d'un braç o d'una
 cama...

Però cap d'aqueixos dignes fills
 de la nació heroica té una paraula
 que dir sobre les dureses de la
 guerra, sobre's sofriments de llurs
 famílies i sobre llur espantós per-
 vindre vegent-se inutilitzats per al
 treball amb l'infima pensió de tres-
 cents francs l'any!

Dues hores de parada a Toulou-
 se ens permet de visitar aqueixa
 hermosa vila, antiga capital del
 Languedoc. Aquí, al menys, po-
 dem respirar lliurement sens por
 d'atrapar el tifus. Les cloaques no
 fan pudor, els carrers són nets!
 Quin contrast amb Barcelona, ciu-
 tat hermosa, si molt hermosa, però
 també infecta, molt infecta...
 Ningú en la vila's queixa de la
 guerra; tots accepten la fatalitat
 amb el més admirable estoicisme.

En les estacions els soldats partit
 o repartint per al front, riuen
 i bromegen amb la més perfecta
 naturalitat. De llurs companys
 morts, de llurs propies ferides, o
 de llurs actes d'heroisme, no cal
 parlar-ne són coses naturals; doncs
 no s'en parla.

A l'estació de Limoges hi està
 separat un tren que's dirigeix al
 front. En alguns vagons, escrit
 amb guix s'hi llegeixen les ins-
 cripcions següents:

«Vive la classe 1914, 1916 et 1916
 engagée pour la durée de la guerre
 comme mitrailleurs au 127 d'infanterie
 de Guerets». «Vive la classe 1914,
 15 et 16, partant pour la guerre!»
 «Vive la France! Reserve 3e dra-
 gons, partant pour le front.»

Lo qual prova l'entusiasme tant
 dels joves de 18, 19 i 20 anys di-
 rigint-se a la guerra; com els ho-
 mes de la reserva fins als 48 anys,
 que deixen tots la casa amb llurs
 fills i llurs mullers.

De des de Limoges prenent i
 deixant soldats, passem les gares
 de St. Sulpice, Laurière, Tours,
 Vierzon, Orleans i arribem a Pa-
 ris a les 5'45 del vespre, havent
 partit de Barcelona a les 6'49 del
 jorn precedent. En tot el trajecte
 el tren és saludat pels nens i no-
 nes riallers i entusiastes... Nens i
 nenes he dit car els majors són
 soldats i les dones i vells els reem-

placen al treball.

La capital no dementeix el no-
 ble estoicisme de que dona proves
 la provincia. A la nit els fanals
 apagats amb un de sol encés de
 lluny en lluny, proveit d'una
 pantalla que reflexant la claror a
 terra, priva el que aquesta es dilata
 vers el cel constantment amena-
 çat pels zeppelins. Les botigues i
 fins les habitacions, (car aquí és
 raro el balcó o finestra que té fi-
 nestrons) contenint la menor can-
 titat possible de llum i aquesta és
 esmortida per medi de pantalles
 que l'impideix de reflexar-se vers
 l'exterior.

A les onze els teatres, cafés i
 botigues tenen d'ésser tancats.

De dies l'animació és bastant
 grossa, abundant els soldats i ofi-
 cials molts d'ells ferits o mutilats.
 Durant la nit una esquadra
 d'aeroplans creua'l zenit en tots
 sentits encenent i apagant llurs
 potents reflectors.

Es que Paris està amenaçat de
 ésser visitat per una esquadra de
 nou o més zeppelins...

Quan vindran, si arriben a en-
 trar, una tercera vegada les trom-
 petes dels bombers i la trompa de
 incendis, ajudats dels crits dels
 agents i de les concierges o porte-
 res, avisaran als veïns per que
 apaguen els llums i és refugi en
 les caves... i una tercera vegada,
 en comptes d'amagars als sote-
 rranis, tots els veïns malgrat els
 amonestacions dels agents de po-
 licia, sortiran al carrer a contem-
 plar l'espectacle màgic dels grans
 aerostats, amb llurs fantàstiques
 combinacions de llums i de reflec-
 tors elèctrics. I si mentres els car-
 rers, les places, els bulevards i les
 avingudes estan plenes de gent,
 un explosiu és llençat des del
 zeppelin i mata mitja dotzena de
 curiosos aqué hi fa en canvi un
 milió de persones s'haurà donat
 el plaer de contemplar el màgic
 espectacle... Qui dubti de que la
 França no és el país democràtic
 per excel·lència, hauria de veure al
 tren, els tranvies i pel carrer con-
 versar els soldats i els oficials amb
 tota la senzillesa com si fossin tots
 soldats o tots oficials.

DIÀZ CAPDEVILA

Paris, 28-4-1915.

El bon temps

AL saborejar en aquests primers dies
 de primavera les delícies del bon
 temps. Els dies són clars, el cel
 és pur, les oranes arribades de poc hi
 relleixen a grans vols sonors. A la Ram-
 bla, per les taules de les Coristes ara
 canviades de lloc per raó d'aquesta eter-
 na qüestió de l'asfaltat, hi ha copioses
 garbes de lliris blaus que formen una
 teoria d'atzur bellament decorativa. I, (oh,
 gloria del bon temps!) avui a taula han
 portat la vermellor dolça i àcida de les
 primeres maduixes vermelles i llur deli-
 cada sabor ens ha fet tastar els esplèn-
 dors de l'estiu, i la rojor de les nits in-
 ciendades, i les calors roentes del sol,
 i la llarga suavitat dels crepuscles, i la re-
 tor dels banyes, i la sorra d'or de la platja,
 i les veles blanques de les barques, i
 les dones que cusen la xarxa, i els ves-
 tits distius de les noies, i les festes, i
 les immenses fogueres glorioses de la nit
 de Sant Joan.

L'AMIC

La dimissió ha d'ésser acceptada

L'obra del batlle de R. O.

Les tuberries de ciment - armat no's poden adobar

A l'Alcaldia han facilitat a la premsa
 una nota oficiosa que tanca en mitja
 dotzena de línies tot el procés de la desas-
 trosa gestió municipal d'aquest senyor que
 es diu Boladeres, quina ineptitud per a
 l'exercici del càrrec que li confià el Go-
 vern és veritablement «enciclopèdica».

El senyor Boladeres, presoner de gue-
 rra dels regionalistes que durant més de
 mig any l'han fet joguina de llurs ambi-
 cions, quan se l'interrogava respecte l'ús
 que havia fet del vot de confiança que
 li otorgà el Consistori, contestava amb
 aquella ingenua altivesa que feia som-
 riure a tothom, que tot estava previst,
 que res restava per fer, que cap omisió
 s'havia sofert... es tancava en el més
 absolut mutisme respecte als detalls que
 se li preguntaven.

El fruit d'aquests procediments irregu-
 lars ens els revela la nota oficiosa alu-
 dida que hauràn llegit els nostres lectors;
 però que no ens podem estar de repro-
 duir. Diu així:

«La casa Butems i Companyia, con-
 cessionaria de la execució de les obres
 relatives a la construcció d'una galeria
 soterrània per a la conducció an aquesta
 ciutat de les aigües de Moncada, ha di-
 rigit una instància a l'Ajuntament, sol-
 licitant un mes de pròrroga per a la
 terminació de les obres.»

Heusaquí el corolari a l'acte de favi-
 risme imposat pels regionalistes a l'al-
 calde de real ordre de fer una concessió
 sense previ concurs amb el pretext de
 l'anormalitat de les circumstancies. Les
 presses, el misteri i el manament a la
 llei en una obra d'aquesta importància,
 no podien donar altre resultat que'l que
 deixa entreveure la nota copiada. I tot
 per afavorir a un senyor que s'ha fet
 ben voler d'aquesta gent, espill de mo-
 ralitat i de bona administració, acapa-
 radors de totes les virtuts hagueses i per
 haver, que pertanyen a l'Escola mai preu-
 glosada i alabada de la Lliga. Ah! Si

aquest afer de les tuberries de ciment
 armat hagués sigut cosa d'una altra mi-
 noria consistorial! Ja l'hauríem vist i sen-
 tit el rebombori que haurien fet aque-
 sta bona gent de la dreta, quina ànima
 preocupació és sortir-se amb la seva per-
 tortuosos que siguin els medis que han
 d'empènyer per a aconseguir-ho.

L'impugnació que varem fer an aque-
 sta obra tan costosa per a la ciutat, ara
 ve perfectament justificada. Les tuberries
 de ciment armat que costen a Barcelona
 un lill de la cara, no's poden acabar
 en el temps que segons en Boladeres
 i els seus instigadors, els regionalistes,
 havien promès. En aquest tripijoc hi ha-
 llen molts milions, i per damunt de
 tot s'hi juga la salut de Barcelona. Qui
 ha contret una tan grossa responsabi-
 litat, no pot continuar exercint un càrrec
 de tan alta significació que li penen-
 fer mans i mànagues dels interessos co-
 munals.

Amb aquest sol fet n'hi ha prou per
 a justificar la campanya que hem vin-
 gut fent contra l'alcalde de real ordre
 avui dimissionari, per haver sospes le-
 galment un acord consistorial.

Aquesta campanya el fet més apor-
 tant que se'n desprèn és l'inconsciència,
 la manca de companyerisme dels regio-
 nalistes envers les minories que han vet-
 llat per la minoria consistorial i la dig-
 nitat del càrrec. Aquesta conducta incita
 a represalies. La majoria republicana deu
 contestar a la darrera fatxenderia de-
 sa per la gent de la Lliga sense atenua-
 ció de cap mena, adoptant l'actitud que
 es mereix el poc escrúpol demostrat en
 la passada sessió per la minoria que té
 per capdavanter al senyor Abadal, pa-
 ladi de les tuberries de ciment armat i
 del vot de confiança que ha servit per
 a fer a l'alcalde de real ordre una de
 les maniobres més típiques de la po-
 lítica regionalista.

El Municipi

Notes de l'alcaldia

Per haver sigut cridat pel Govern, l'al-
 calde dimissionari senyor Boladeres, per
 a tractar d'assumpes administratius de
 interès per a Barcelona, al migdia d'ahir
 es feu càrrec accidentalment de l'Alcal-
 dia el primer tinent d'alcalde senyor Pich.

— Al despatx de l'Alcaldia es firmà ahir
 matí una escriptura de venda d'una par-
 cel·la sobrant de via pública al carrer de
 Méxio.

Fou autoritzada pel notari don Gabriel

Faura.
 — L'arquitecte municipal ha dirigit un
 ofici a la Comissió de Foment donant
 compte que han acabat les obres de per-
 longació de la carretera que partint de
 l'extrem del carrer de la Font Castellana
 (Gràcia) es dirigeix al Mont Carmel;
 demanant procedir-se a la recepció pro-
 visional de les mateixes.

— Ha manifestat l'alcalde accidental
 senyor Pich que la Junta de l'Exposició
 celebrada avui sessió extraordinària per
 a donar possessió al comissari regí senyor
 marqués de Comillas.

— Ha complimentat a l'alcalde senyor
 Pich el diputat provincial senyor Mir i
 Miró.

— S'ha rebut a l'Alcaldia un ofici del
 jutjat corresponent, donant compte de la
 demanda feta per la Societat d'Automò-
 bils per a que emplaci a l'alcalde a sa-
 tisfer una indemnització per la detenció
 de dos automòbils efectuada a instància
 de la societat Unió Gremial de Loggers
 de cotxes i ordenant que's agents del
 Municipi deixin de prestar auxili per
 aquesta tasca als delegats de la darrera
 de les esmentades entitats.

D'Aixampte

A la Comissió d'Ensenya s'han formulat
 les següents mocions:

Del senyor Arola interessant la ins-
 talació de l'enllum

La Guerra Europea

Els alemanys segueixen tirant bombes asfixiants.—Ara utilitzen uns tubus que van plens d'ether i altres objectes estranys.—Es diu de Londres que dos submarins han estat tirats a fons.—Els taubes volen damunt Epinal, tirant bombes no causant danys d'importancia.

Butlletí Comercial

LA BORSA

La sessió d'ahir al matí al Borsí dona de tancat:

Nords 69'15, Alacant 70'10

De tres a quatre de la tarda es feren a Llotja els següents canvis:

Interior 4 per 100 A.	78'30-35
Idem B.	77'50
Idem C.	75'35
Idem D.	72'70
Idem E.	70'00
Idem G.H.	78'00
Idem H.	94'00-05
Idem I.	93'60-50
Idem J.	93'50
Idem K.	88'30
Idem L.	84'50
Idem M.	00'00
Idem N.	00'00
Idem O.	00'00
Idem P.	00'00
Idem Q.	00'00
Idem R.	00'00
Idem S.	00'00
Idem T.	00'00
Idem U.	00'00
Idem V.	00'00
Idem W.	00'00
Idem X.	00'00
Idem Y.	00'00
Idem Z.	00'00

OBLIGACIONS

Almansa adherida 3 per 100.	69'50-60'00
Idem id. 4 per 100.	00'00
Idem no adherida.	00'00
Segovies.	00'00
Nord 4 per 100 (Osc).	00'00
Idem 4 mitj (Alisa).	00'00
Idem priorit.	00'00
Sant Joan.	70'75
Francia 2 quart per 100.	94'00
Alacant 5 per 100 A.	00'00
Idem 4 mitj per 100 B.	87'62
Idem 4 per cent C.	78'00-12
Idem 4 per cent D.	76'65
Idem 4 mitj per 100 E.	00'00
Oreense primitiva.	00'00
F. C. Secundaria.	00'00
Canal Urgel.	76'25
Roda a Reus.	00'00
Tranvies 4 per 100.	79'00
Idem 5 per 100.	96'25
Idem 4 per cent.	00'00
Port de Barcelona 1905.	00'00
Idem de Melilla.	00'00
Trasatlantiques, 4 per 100.	00'00
Caceres a Portugal, 4 i mitj per 100.	00'00
Eléctriques 5 per 100 1912.	00'00
Gas i Electricitat 4 i mitj per 100.	88'50
Energia Eléctrica.	00'00
Tabacos Filipines.	98'75
Andalús 4 i mitj per 100.	00'00
Sucres estampillades.	00'00
Construccions i Paviments.	00'00
Ebreca 5 per cent.	00'00
Foment d'O. i C. 4 i mitj.	00'00
Aigües 3 per 100.	00'00
Idem 4 per cent.	00'00
Mercantil.	30'37

ACCIONS COMPTAT

Nord.	69'10-20-30-35-40-50
Alacant.	6'70
Oreense.	00'00

Plates.	51'75
Telefons.	95'00
Societat General de Telefons.	95'00
Espanya Industrial.	00'00
Gas.	00'00
Andalús.	00'00
Colonial.	36'25

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

Centre Cotoner de Barcelona

Telegramas oficiales del 3 de maig de 1915

Disponible.	5'78 0'00 0'00 5'74 0'00 0'00
Maig-Juny.	5'68 5'64 0'00 5'64 0'00 5'63
Juliol-Agost.	5'83 5'79 0'00 5'79 0'00 5'78
Setembre-Octbre.	0'00 0'00 0'00 0'00 0'00 0'00
Octbre-Novbre.	5'99 5'97 0'00 5'97 0'00 5'99
Janer-Febrer.	6'05 6'04 0'00 6'04 0'00 6'02
Març-Abril.	6'10 6'09 0'00 6'09 0'00 6'07
Liverpool.	Vende: 10,000 bales contra 8,000 l'any anterior.

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00

EL CANVI

Llucres.	24'48
Francia.	96'00
Mars.	105'25
Roma.	00'00